

Ξανε. 'Επέμεινε, μά τή φορά αὐτή τὸν ἔδειραν! 'Ο Παρασούνης ἀπειλοῦσε νὰ μὰξέμη τὴν πρόσφυγα καὶ νὰ κλέβη τὴν κόρη. Μὰ ὁ προστός εἶχε φίλους βουλεντίτσας στὴ Θεσσαλονίκη, ἐνέγγησε καὶ τὸν πάψανε.

Κ' εἶπενε πάλι μοναχός κ' ἔσρημος, σάν τὴν καλιὰμὰ στὸν κάμπο ὁ Παρασούνης.

Κάποιος ἀξιωματικός τῆς Χωροφυλακῆς, ποὺ τὸν ἐγνώριζε, τοῖ ἔδωσε τότε σισιατικά νὰ πᾶν στ' Ἅγιον Ὅρος. Πρὶν φύγῃ ὅμως θέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν προστό. Ἐπὶ κάμποσα οὔζα καὶ πῆγε ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τραγοῦδησε:

*'Εσὺ θαρρεῖς πὼς σ' ἀγαπῶ τὴ νεότη μου νὰ μὴ χαρῶ
κι' ὄλο μου κάνεις γὰζε, ἂν δὲ σὲ κάνω χάζε!...*

Ἡ νύκτα ἴταν ἡσυχὴ καὶ σιωπηλή. Κάποιος μαζωνιτῆς πηγιῆς ἀκούγονταν τὸ νερὸ νὰ τρέξη... Τὰ παράθυρα τῆς Σικματζούδας εἶεναν κλειστά, τὸ χαγιάτι ἀδειανὸ καὶ ἡ πόρτα βαρεῖα μανταλωμένη. Ὁ Παρασούνης ὅμως συνέχισε:

*Μὰ σὺ θαρρεῖς, ἂν μ' ἀρνηθῆς καρνάδα βιάλλα (κόκκινη παπα-
θὰ φυλλοκριντίσιω, [ροῦνα] θὰ γενῶ
γιὰ νὰ σὲ δαμονιάσω!*

Ὁ δρόμος ἴταν ἀδειανός καὶ σιωπηλός. Ἐνα φοροφυλάσιμα μοναχὰ ἀκούγονταν στὸ κοτέτι. Καὶ δὸς τὸν τραγοῦδι ὁ Παρασούνης:

*'Οπου πεινᾷ, φρωῖ θαρρεῖ,
κι' ὅπου διψᾷ, λαγκάδια,
κι' ὅπουνε καὶ ξεπόλητος
παπούτσι καὶ σιδάλια.*

Μὰ σὰν δὲν τὸν ἀκούγε κανεὶς, βαρέθηκε κ' ἔβγαλε. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ προστός κατέγγυελε στὴν ἀστυνομία διὰ τὴ νύκτα ὁ Παρασούνης τοῦ... ἔβλεπε τὶς κόττες του!

Τότε ὁ φίλος τοῦ ὁ ἀστυνομικός, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν κατηγορία, τὸν ἐβρυμάδεσε μὴ ὄρα γηρορῶτερα γιὰ τὸ Ἅγιο Ὅρος.

Ἐκεῖ ἕνα ράσο, σέπυσε τὸ πολίταθο σώμα τοῦ Παρασούνη. Τὸ φόρεσε χωρὶς νὰ γίνῃ μοναχός. Κι' ἀκάμα ἀπῆρε καὶ τὰ γένεια του.

Ἐπιενε χρόνια ἀρκετὰ ἐκεῖ πάνω. Χρόνια ποὺ παραγράφουν ὄσα δῆποτε μαζωνιτῆματα καὶ φεγόνιν τὴ συνγνώμη τ' οὐρανοῦ σὲ κάθε ἡμέρατῖα!... Κ' ὅταν πειὰ ἐνόμισε πὼς ἀποκατεστάθῃ καὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ κ' ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας, γύρισε ἕνα πρῶτο στὸν τόπο του, ἔχοντας μὴ γενειάδα ἀστη-ἀστη καὶ μακρὰ. Ἦταν ντυμένος μὲ τὸ ῥάσο του καὶ κρατοῦσε ἀρκετὰ κοινόματα καὶ κομπολόγια, γιὰ νὰ ζῆσῃ πειὰ ἡσυχὰ, καλὰ καὶ τιμημένα...

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές) ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΣΑ

ΠΟ ΞΜΑ ΣΕ... ΣΚΥΛΟ!

Περιφημότερος μεταξὺ τῶν σαύλων τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὴν αὐθυσία τους, ἰπῆρξε κάποιος Μπαρζῶ, ποὺ ἔσωσε τὴ ζωὴ σαράντα ἐν ὄλω ἀνθρώπων.

Πρὸς τιμὴν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ σκύλου, τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα μετὰ τὸ θάνατο ἐξαχειρώθη καὶ ἐνατετέθη στὸ μουσεῖο τῆς Βέρνης, κάποιος σύγχρονος ποιητῆς ἔγραψε δὴκλόηρο ποίημα, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀποσπῶμα τὰ ἑξῆς:

*«Ὅποιος περάσῃ ἀπὸ τὴν πόλι μας κ' ἰδῇ τὸ τα-
ριχευμένο σου σώμα, ἂς βγάλλῃ τὸ καπέλλο του, ἂς
ἀγοράσῃ τὴ λιθογραφημένη σου εἰκόνα καὶ ἂς τὴν κρεμάσῃ μέσα
στὸ δωμάτιό του. Ἄς τὴ δείχνῃ στὰ παιδιά του καὶ στοὺς μαθη-
τάς του καὶ ἂς τοὺς προτρέπῃ νὰ κάνουν ὄχι ἔκτανε κ' ἐσὺ, ὁ ὁποῖος
δείχτηκες ὠφέλιμος ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους!».*

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ... ΒΟΥΒΩΝ

Στὴν Ἀμερικὴ ἰδρύθη ἔσχατος ἕνας σύλλογος μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ὁ βουβός». Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου αὐτοῦ, ὅπως φαίνεται κ' ἀπὸ τὸν τίτλο, εἶνε ἰσοχρεωμένα νὰ τηροῦν ἄωρα σιωπῆ, τόσο στὸ ἔστι-ἀτόμο τῆς λέσχης των, ὅσο καὶ στὴν αἴθουσα τοῦ μιλλιάρδου καὶ στὴν αἴθουσα τοῦ χαρτοπαγνίου.

Ἡ παραμικρότερη παράβασι τοῦ θεμελιώδους αὐτοῦ δόρου τοῦ συν-λόγου, δηλαδὴ τῆς σιωπῆς, τιμωρεῖται μὲ βαρὺ πρόστιμο. Ἡ συνεν-νόησις μεταξὺ τῶν μελῶν γίνεται μὲ σήματα, ὅπως καὶ στοὺς κωφα-λάλους. Ἡ ὄδια ἀπαγόρευσι, τὸ ζήτημα τῆς ὀμι-λίας, ἰσχυρὴ καὶ γιὰ τοὺς ὑπερήτες τῆς λέσχης.

Καὶ ἕνα ἀξιοσημείωτο: Γυναίκες δὲν γίνονται δεκτῆς στὸ σύλλογο, ἐπειδὴ, καθὼς σημειώνεται στὸ καταστατικό, ἐν γυναικῆς εἶνε κατὰ κανόνα ἀνάκαινε νὰ μείνουν ἀμίλητες, ἔστι καὶ γιὰ ἕνα λεπτὸ ἰ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ἐρρίκος Δ' καὶ ὁ φλύαρος ρήτωρ. Οἱ μαθηματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες. Ὁ Ἀριστοτέλης κ' ὁ τερατολόγος. Ἡ μεγαλο-ψυχία Φρειδερίκος τῶ β'. Τὸ παράνομο τοῦ Πιρῶν. Ὁ Μ. Φρειδερίκος καὶ τὸ μᾶθημα τοῦ πλαγιαίουλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά φορὰ, ἐνῶ ὁ Ἐρρίκος Δ' περιώδευε σὲ κάποια ἐπαρχία, τὸν ἰσοδέχηκε ἐξ ὀνόματος τὸν κατοῖκον ἕνας αὐτοχειροτόνητος ρήτορα, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ ἐκφωνῇ ἕνα μαζωνιτῆ ὄλογο.

Ὁ βασιλεὺς ἔκαμε ὑπομονὴ στὴν ἀρχή, ἀλλὰ βλέποντας ὅτι ὁ ρή-τωρ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τελειώσῃ, τοῦ εἶπε:

—Φτάνει ὡς ἐδῶ γιὰ μένα. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ λέτε σὺ... γελωτο-ποῖο μου!...

Τὴν παρामीνὴ κάποιας μάχης, ἕνας Γάλλος ἀξιωματικός ἐπλησία-σε τὸ στρατηγὸ Ντουσσὶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Στρατηγέ, ὁ ἐχθρός μας εἶνε ἀσυγκρίτως πολυαριθμότερος ἀπὸ μᾶς καὶ γι' αὐτὸ μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ ἰσοχωρήσουμε.

—Αὐτοὺς τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κάνουν οἱ μαθη-ματικοὶ, ἀποκρίθηκε ὁ γενναῖος στρατηγός. Ἐμεῖς εἶ-μαστε στρατιῶτες καὶ θὰ πολεμήσουμε!

Μιά φορὰ ἕνας φοβερός τερατολόγος συνάντησε τὸν Ἀριστοτέλη κ' ἄρχισε νὰ ἐκφωνῇ ἕνα μαζωνιτῆ ἀνάθεμα καὶ ψευτικῆς ἱστορίας.

Βλέποντας ὅμως ὅτι ὁ φιλόσοφος παρέμεινε ἀτάρα-χος, τὸν ρώτησε:

—Τι, δὲν ἐκλήθητεσθε γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω;
—Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐκλήθητε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀριστο-τέλης, εἶνε διὰ ἔχω αἰτία γιὰ νὰ σᾶς ἀκούω καὶ δὲν ἔχω πόδια γιὰ νὰ φύγω!...

Στὸ βασιλεῖα τῆς Πρωσίας Φρειδερίκος Β' ἀνήγ-γειλαν κάποτε ὅτι εἶχε τοικοκλήθη στὸς δρόμους ἕνας λιβελλῶς ἐναντίον του.

—Νὰ τὸν βάλτε χαμηλότερα γιὰ νὰ τὸν διαβάζουν ὄλο, εἶπε ὁ μεγαλόψυχος μονάρχης.

—Καμιά φιλοδοξία δὲν μοῦ μένει πειὰ! εἶπε μὴ μέρα μ' ἀπογοητεῖται ὁ περιφημὸς εὐθυμογράφος Πιρῶν.

—Γιατί; τὸν ἐρώτησαν.

—Γιατί ἔκαμα ἀκόμη καὶ τοὺς χωροφυλάκας νὰ γελᾶσουν!

Ὁ Μ. Φρειδερίκος εἶχε καθηγητὴ τοῦ πλαγιαίουλου τὸν περιφημὸ μουσικοδιδάσκαλο Κάντζ. Μὴ μέρα ὁ Κάντζ παρουσίασε στὰ ἀνάκτορα τὸν καλύτερο μαθη-τὴ του, ἕνα νεαρὸ εὐταπειθὴ, γιὰ νὰ παίξῃ καὶ νὰ ἐκτιμηθῇ ὁ βασιλεὺς τὴν μεγάλῃ του ἰκανότητα.

Ὁ Φρειδερίκος πραγματικὰ ἰκανοποιήθηκε ἀπὸ τὸ παίξιμο τοῦ νέου καὶ ζήτησε νὰ μᾶθῃ γιατί δὲν εἶχε προσφέρει τόσο πολὺ κ' αὐτός, ἐφόσον εἶχε τὸν ἴδιο διδάσκαλο μὲ τὸ νέο.

—Ἄλλῃ μέθοδο μεταχειρίστηκα σὲ σᾶς. Μεγαλιό-τατα, καὶ ἄλλῃ σ' αὐτόν, ἀποκρίθηκε ὁ Κάντζ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἐλέμεινε νὰ μᾶθῃ περισσό-τερα, ὁ Κάντζ τοῦ ἔδειξε μὲ μὴ σχετικὴ χειρονομία

ὅτι στὴ δευτέρα περίπτωση ἐδούλευε καὶ ἡ... ἄγία ράβδος.

—Ἄ, ὄχι, τέτοια μέθοδος δὲν ταυράζει σὲ μένα, εἶπε ὁ βασιλεὺς.

Ἄς ἀρκεσθοῦμαι λοιπὸν τὸν παλαιὸ τρίτο διδασκαλίας!

Κάποιος νεαρός Γάλλος ποιητῆς ἐξέδωσε στὰ 1862 μὴ ποιητικὴ συλλογή, τὴν ὁποία ἐσκέπηκε νὰ στελεῖ καὶ στὸ Βίκτωρα Οὐγκὸ μὲ μὴ κολακευτικώτατη ἀφιέρωσι.

Ὁ Οὐγκῶ μὴλις τὴν ἔλαβε τοῦ ἀπάντησε, κατὰ τὴ συνήθειά του, μὲ μὴ ἐπιστολὴ γεμάτη θαυμασμό:

«Ὁ Θεὸς σᾶς προώρισε ἀσφαλῶς γιὰ τὴν ποίησι, τοῦ ἔγραψε. Σᾶς περιβάλλει ἀπὸ τώρα ὁ φωταστέρανος τῆς μεγαλοφυίας. Ἐ-λάτε νὰ μὲ ἀνακουρίσετε στὴ μοναξιά μου. Σᾶς περιέμω ἀνυπό-μονα καὶ σᾶς σφίγγω τὸ χερὶ διὰ μέσου τοῦ διαστήματος. Μᾶς χω-ρίζε τὸ ἀπειρο, ἀλλὰ ἐνόηνε τίς ψυχῆς μας ἡ μουσά!».

Ὁ νεαρός ποιητῆς τὰ πῆρε ὅλα αὐτὰ τοῖς μετρητοῖς καὶ πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ χαρὰ του, μὴλις δίδαξε τὸ γράμμα. Καὶ χωρὶς νὰ περιεμένη δευτέρα πρόκλησι, ἐστειψε πρὸς συνάντησιν τοῦ Οὐγκῶ.

Ἄλλ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τὸν περιέμεινε μὴ ἀνέλπιστη ἀπογοητεῖται. Κάθε φορὰ ποὺ πῆγαινε νὰ ἰδῇ τὸν Οὐγκῶ, ὁ ἰπρητῆς του τοῦ ἀνήγ-γελλε ὅτι ὁ κύριός του... ἔπαινε τὸ λουτρό του καὶ δὲν μετροῦσε νὰ τὸν δεχθῇ.

Στὸ τέλος ὁ ποιητῆς ὀνόμασε καὶ ἀφοῦ κατώφ-ησε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν Οὐγκῶ ἕνα συστατικὸ γράμ-μα, πῆγε στὴν Ἀφρική... γιὰ νὰ πολεμήσῃ.

Ἀτυχῶς ὅμως οὔτε ἐκεῖ διακρίθηκε καὶ κατέλη-ξε στὸ Παρίσι, ὅπου πέρασε τὴ ζωὴ του σὰν ἕνας ἥσυχος νοικοκυράκος!...